

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

PLENUL

HOTĂRÂREA nr. 79

din 19 mai 2026

Prin plângerea prealabilă înregistrată la Consiliul Superior al Magistraturii sub nr. 4287/2026 în data de 17.03.2026, petenta a solicitat revocarea dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Ordinul comun nr. 545/C-1/4794/1154/259/300/C/379/C/2012 privind procedura de acordare a compensației lunare pentru chirie, precum și pentru stabilirea plafonului maxim în limita căruia se poate deconta chiria pentru unele categorii de personal din sistemul justiției emis de Ministerul Justiției, Consiliul Superior al Magistraturii, Înalta Curte de Casație și Justiție, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție (în continuare „Ordinul comun”), potrivit căroră: *„În situația în care atât soțul, cât și soția ocupă una dintre funcțiile prevăzute la art. 1 și își desfășoară activitatea în aceeași localitate, se acordă o singură compensație lunară pentru chirie pentru unul dintre cei 2 soți”*, susținând că acestea ar introduce condiții suplimentare în defavoarea beneficiarilor drepturilor respective.

Analizând plângerea prealabilă formulată prin prisma coordonatelor configurate de prevederile Legii nr. 554/2004, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii apreciază că aceasta este nefondată, actul administrativ normativ criticat fiind în deplină concordanță cu reglementarea la nivel primar în executarea căreia a fost emis.

Astfel cum rezultă din preambulul Ordinului comun, acest act a fost emis în baza dispozițiilor art. 23 din O.U.G. nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției.

Potrivit art. 23 din O.U.G. nr. 27/2006: *„(1) Judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți, căroră nu li s-a acordat locuință de serviciu de către ordonatorii principali de credite, au dreptul, în condițiile art. 22, la compensarea diferenței dintre chiria ce s-ar stabili pentru o locuință de serviciu, potrivit legii, și chiria plătită pe baza unui contract de închiriere încheiat în condițiile legii. Acest drept nu are caracter salarial și nu se impozitează. Compensarea nu se acordă în cazul în care contractul de închiriere este încheiat cu rude de gradul*

Tel: (+40)21-311.69.02
Fax: (+40)21-311.69.01

Website: www.csm1909.ro
Email: secretar_general@csm1909.ro

Calea Plevnei nr. 141B, sector 6,
cod poștal 060011

I sau II. În situații excepționale, determinate de inexistența unui fond locativ adecvat în localitatea unde își desfășoară activitatea, contractul de închiriere poate avea ca obiect o locuință situată în altă localitate din circumscripția aceluiași tribunal.

(2) Plafonul în limita căruia se poate deconta chiria în condițiile alin. (1) se stabilește anual, pe localități, potrivit limitei bugetului alocat în acest scop în legea bugetului de stat, prin ordin comun al ministrului justiției, al președintelui Consiliului Superior al Magistraturii, al președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție, al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și al procurorului-șef al Direcției Naționale Anticorupție.

(3) Au dreptul la locuință de serviciu potrivit art. 22 sau, după caz, la compensarea chiriei în condițiile alin. (1) și (2) și cei delegați, detașați sau transferați în altă localitate decât cea de domiciliu, dacă ei, soțul/soția sau copiii aflați în întreținerea lor nu au în proprietate o locuință în localitatea în care sunt delegați, detașați sau transferați. În acest caz, personalul delegat sau detașat nu mai beneficiază de dreptul prevăzut la art. 13 alin. (1) lit. b).

(4) Judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți, care nu beneficiază de locuință proprietate personală ori cărora nu li s-a acordat locuință de serviciu în condițiile art. 22 sau compensarea chiriei în condițiile alin. (1), în localitatea în care își desfășoară activitatea, au dreptul la decontarea cheltuielilor de transport între localitatea în care își au domiciliul sau reședința și localitatea unde se află sediul unității. În situația în care deplasarea se face cu autoturismul, aceștia beneficiază de decontarea contravalorii a 7,5 litri carburant la suta de kilometri, pentru perioada în care au lucrat efectiv.

(5) Locuințele de serviciu nu pot fi vândute judecătorilor, procurorilor, personalului asimilat acestora și nici altor categorii de personal din sistemul justiției.

(6) Dacă judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți, inclusiv soțul/soția acestora sau copiii aflați în întreținerea lor, au înstrăinat o locuință proprietate personală după data numirii în funcție în localitatea în care solicită drepturile prevăzute la alin. (1) - (3) și la art. 22, nu mai beneficiază de aceste drepturi.

(7) În cazul pensionării, titularul contractului de închiriere și soțul ori soția acestuia își păstrează drepturile locative pe tot parcursul vieții.”

Plenul reține că, spre deosebire de legislația primară care se caracterizează printr-un grad ridicat de generalitate, neputând fi prezentate sau epuizate pe această cale toate situațiile posibile cărora li s-ar aplica norma, legislația secundară **clarifică și reglementează la nivel de detaliu** dispozițiile actelor normative pentru care a fost emisă.

Cu alte cuvinte, actele administrative normative au rolul de a concretiza și de a detalia modalitățile practice prin care normele primare sunt puse în aplicare, în special în acele situații în

care, cum este și cazul de față, legea stabilește doar cadrul general al procedurii, fără a reglementa exhaustiv toate operațiunile administrative necesare implementării sale efective.

Astfel, prin adoptarea Ordinului comun, Consiliul Superior al Magistraturii, în exercitarea atribuțiilor sale legale prevăzute de dispozițiile art. 24 alin. (6) din Legea nr. 305/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii (în vigoare la momentul adoptării Ordinului comun) raportat la art. 23 alin. (2) din O.U.G. nr. 27/2006, nu a făcut decât să acorde eficiență unor dispoziții legale în vigoare, dezvoltând la nivel de legislație secundară proceduri ce se impuneau în vederea punerii în aplicare a acestor prevederi.

În ceea ce privește argumentele expuse în cuprinsul plângerii prealabile, Plenul apreciază că toate acestea sunt nefondate, neexistând împrejurări care să împietzeze asupra legalității actului administrativ cu caracter normativ a cărui revocare parțială se solicită.

Astfel, compensarea diferenței dintre chiria ce s-ar stabili pentru o locuință de serviciu și chiria plătită pe baza unui contract de închiriere încheiat în condițiile legii reprezintă un drept instituit în favoarea judecătorilor, procurorilor, personalului asimilat acestora și magistraților-asistenți, prin art. 23 alin. (1) din O.U.G. nr. 27/2006, iar modalitatea concretă de exercitare a acestui drept a fost detaliată prin Ordinul comun contestat.

Critica petentei în sensul că prin art. 4 alin. (1) din Ordinul comun se impun anumite limitări pe cale de interpretare pentru decontarea chiriei, ce excedează dispozițiilor normei primare, respectiv O.U.G. nr. 27/2006 urmează a fi analizată având în vedere inclusiv dispozițiile art. 22 din actul normativ indicat, ce prevăd următoarele: *„judecătorii, procurorii și personalul asimilat acestora, precum și magistrații-asistenți au dreptul la atribuirea unei locuințe de serviciu dacă, în localitatea unde își desfășoară activitatea, aceștia, soțul/soția sau copiii aflați în întreținerea lor nu beneficiază de locuință proprietate personală ori nu li s-a atribuit locuință de către autoritățile administrației publice locale”*.

Măsura compensării lunare a chiriei este subsidiară dreptului la atribuirea unei locuințe de serviciu și intervine în cazul în care nu s-a acordat locuință de serviciu magistratului ce își desfășoară activitatea în localitatea respectivă. Astfel, contrar celor afirmate de petentă, faptul că acestea reprezintă instituții juridice diferite nu prezintă nicio relevanță sub aspectul analizat, fiind incidente aceleași principii.

În acest sens, Plenul constată că dispozițiile art. 23 alin. (1) din O.U.G. nr. 27/2006 ce instituie dreptul la compensarea lunară a chiriei, fac trimitere expresă la condițiile prevăzute de art. 22 din același act normativ, pentru accesul la dreptul în discuție, astfel că legislația secundară emisă în vederea stabilirii procedurii de acordare a compensației lunare pentru chirie nu le poate ignora.

În legătură cu cerințele impuse de art. 22 din O.U.G. nr. 27/2006, Plenul apreciază că textul legal trebuie interpretat și aplicat *ratio legis*, respectiv prin raportare la scopul social urmărit de legiuitor în momentul elaborării respectivului text legal. Așa cum se poate decela din cuprinsul textului legal respectiv, pe de o parte, se constată că situația locativă a magistratului este evaluată prin raportare la întreaga sa familie (soț, copii aflați în întreținere), iar, pe de altă parte, scopul normei a fost acela de a acorda beneficiul locuinței de serviciu doar acelor magistrați ce nu au asigurată o locuință în localitatea unde își desfășoară activitatea nici prin intermediul membrilor familiei.

În acest context, noțiunea de *locuință atribuită de către autoritățile administrației publice locale*, ce se regăsește în ipoteza reglementată la art. 22 teza finală din O.U.G. nr. 27/2006, trebuie interpretată prin raportare la scopul normei respective. Ca atare, rezultă că sunt vizate nu doar locuințele atribuite în concret de autoritățile administrației publice locale, din fondurile locative proprii, ci și alte situații când asigurarea folosinței unui anumit imobil este urmare a sprijinului acordat de autorități, *lato sensu*. Astfel, voința legiuitorului a fost de a asigura magistratului aflat în situația respectivă un sprijin în sensul asigurării unui confort locativ lui și familiei, iar dacă magistratul sau unul dintre membrii familiei sale a primit sprijin în acest sens, acordarea încă odată a aceluiași sprijin nu mai are justificare. De altfel, o asemenea interpretare asigură un just echilibru între beneficul în discuție recunoscut magistratului care desfășoară activitate într-o localitate unde nu are locuință proprie și, pe de altă parte, obligația corelativă a autorităților publice de a asigura forme de sprijin privind situația locativă a magistratului respectiv.

În acest sens, inclusiv ipoteza decontării chiriei aferente spațiului de locuit reprezintă în mod evident o formă de sprijin acordat chiriașului, iar în cazul în care acest sprijin provine de la autorități, chiar dacă destinatarul este soțul sau copilul aflat în întreținere al magistratului, limitarea prevăzută la art. 22 din O.U.G. nr. 27/2006 este pe deplin aplicabilă, pentru că finalitatea măsurii compensării chiriei, ca și în cazul atribuirii de locuință, este aceeași, și anume asigurarea unui spațiu locativ magistratului în localitatea unde își desfășoară activitatea.

Din modul de formulare a dispozițiilor art. 22 din O.U.G. nr. 27/2006 rezultă că în viziunea legiuitorului, soții și copiii aflați în întreținere locuiesc împreună, astfel că situația locativă a acestora din urmă, în localitatea unde magistratul își desfășoară activitatea, are impact și asupra acestuia, în sensul că existența unei locuințe proprietatea personală sau a unei locuințe obținute cu sprijinul autorităților de celălalt soț sau de copilul aflat în întreținere, nu mai justifică asigurarea unei locuințe de serviciu magistratului respectiv.

Având în vedere voința legiuitorului exprimată în art. 23 ce face trimitere la art. 22 din O.U.G. nr. 27/2006, Plenul apreciază că prevederea din Ordinul comun criticată nu numai că nu intră în contradicție cu dispozițiile primare și nu adaugă la acestea, ci, dimpotrivă, constituie o

premisă pentru aplicarea concretă a principiilor reglementate de acesta, cu respectarea unui just echilibru între drepturile și obligațiile părților.

De altfel, norma primară reglementează cu un grad mare de generalitate și în acest sens O.U.G. nr. 27/2006 stabilește coordonatele generale în raport de care se naște dreptul magistratului la compensarea diferenței dintre chiria ce s-ar stabili pentru o locuință de serviciu și chiria plătită pe baza unui contract de închiriere încheiat în condițiile legii. Or, trimiterile pe care legiuitorul le-a făcut la condițiile prevăzute la art. 22 din O.U.G. nr. 27/2006, atunci când a reglementat dreptul anterior menționat, infirmă susținerile petentei în sensul că norma primară nu ar institui nicio limitare sau restrângere în legătură cu decontarea chiriei în cazul magistraților căsătoriți, în condițiile în care principiile interpretării normelor impun aplicarea coroborată a textelor legale în cazul în care se folosește tehnica normei de trimitere.

Pe cale de consecință, Plenul apreciază că, în ipoteza expusă de petentă, în situația în care care unul dintre soți beneficiază de o formă de sprijin pentru obținerea unei locuințe în localitatea unde își desfășoară activitatea și celălalt soț (în condițiile în care soții locuiesc împreună și există obligația legală de sprijin reciproc), acordarea și pentru celălalt soț a sprijinului pentru obținerea unei locuințe în aceeași localitate, de către aceleași autorități, reprezintă o situație ce se subsumează ipotezei de interdicție ce rezultă din textul art. 22 din O.U.G. nr. 27/2006.

În aceste condiții, detalierea în cadrul legislației secundare, emisă în vederea stabilirii unei proceduri de acordare a compensației lunare pentru chirie, inclusiv a situațiilor particulare în care accesul la dreptul respectiv este limitat (ipoteze ce au deplin suport în dispozițiile legislației primare), reprezintă un demers legal și necesar pentru corecta aplicare a legii.

În acest sens, Plenul constată că dispozițiile art. 4 alin. (1) din Ordinul comun răspund standardelor de reglementare prevăzute de art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, ce prevăd că *„actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă”*, criticile formulate de petentă sub acest aspect fiind complet nefondate.

În ceea ce privește susținerile petentei în sensul că reglementarea criticată este de natură a crea discriminări nejustificate față de soții care lucrează în localități diferite, se rețin cu prioritate prevederile art. 2 alin. (3) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată ce stabilesc următoarele: *„Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), față de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop sunt adecvate și necesare.”*

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cu privire la dispozițiile articolului 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când se induce distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă.

Diferența de tratament invocată de petentă nu poate fi reținută ca fiind discriminatorie, în condițiile în care elementele de comparație nu se află în situații analoage sau comparabile. Astfel, în cadrul normei contestate este reglementată ipoteza în care soții își desfășoară activitatea în **aceeași localitate**, dar în situația invocată de petentă, soții își desfășoară activitatea în **localități diferite**, or aceste împrejurări obiective pun cele două categorii în **situații diferite**, necomparabile, ceea ce justifică și tratamentul diferențiat aplicat.

Același raționament bazat pe inexistența unor **situații comparabile** urmează a fi aplicat și în ceea ce privește criticile referitoare la pretinsa discriminare față de magistrații care locuiesc împreună, dar care nu sunt căsătoriți, sens în care inclusiv practica instanțelor naționale infirmă teza petentei (spre exemplu, sentința civilă nr. _____ pronunțată de Curtea de Apel _____).

În dosarul nr. _____).

Pentru argumentele anterior expuse, Plenul apreciază că plângerea prealabilă formulată de petenta _____ având ca obiect revocarea dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Ordinul comun nr. 545/C-1/4794/1154/259/300/C/379/C/2012 privind procedura de acordare a compensației lunare pentru chirie, precum și pentru stabilirea plafonului maxim în limita căruia se poate deconta chiria pentru unele categorii de personal din sistemul Justiției emis de Ministerul Justiției, Consiliul Superior al Magistraturii, Înalta Curte de Casație și Justiție, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție este neîntemeiată.

Față de cele arătate, având în vedere dispozițiile art. 27 alin. (3) din Legea nr. 305/2022, cu unanimitatea voturilor membrilor prezenți

PLENUL CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

HOTĂRĂȘTE

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

Art. 1 – Respingerea, ca neîntemeiată, a plângerii prealabile formulate de judecător la Tribunalul

Art. 2 – Prezenta hotărâre se publică pe site-ul Consiliului Superior al Magistraturii.

Data în București, la data de 19 mai 2026

Președinte

Judecător Gheorghe – Liviu ONAGIU

Tel: (+40)21-311.69.02
Fax: (+40)21-311.69.01

Website: www.csm1909.ro
Email: secretar_general@csm1909.ro

Calea Plevnei nr. 1418, sector 6,
cod poștal 060011